

Munkaintenzitás helyett edzettség Rendhagyó május 1-je a Széchenyi téren

Ezen a május 1-jén nem ácsolnak tribünt a Széchenyi téren, és nem intéz buzdító szónoklatot egyetlen politikusi sem a piros zászlókat lengető néphez. Szólhat ugyan zene a platánok alatt, szállhatnak az ég felé a lifik, s lesz arra mód, hogy a városlakók aktív kikapcsolódással áldozzanak a munka ünnepének.

Elhatározta ugyanis az ÁNTSZ megyei intézete, hogy rendhagyó módon, az egészségre koncentrálna ünnepe az idén és egy kis közös gyaloglásra hívja a szegedieket. A 2 kilométeres, Széchenyi téri sétára jelentkezők mindegyike kap majd egy tesztlapot, amely tulajdonképpen a finn egyetemnek – a hazai Kardiológiai Társaság és a Testnevelési Egyetem által adaptált – edzettségi állapotot fölmérő kérdőív. Kinek-kinek be kell írnia egyebek között testsúlyát, magasságát, majd azt, mennyi idő alatt tette meg a kijelölt utat. Az ÁNTSZ célban várakozó szakemberei az adatok alapján kiszámítják az illető edzettségi indexét, és ennek megfelelő életmódbeli tanácsokkal esztetik útjára. Amely, jóllehet, az újszegedi Ligetbe, a sült kolbászt és sört árusító sátrak közé vezet...

A népegészség szegedi órei korántsem akarnak ünneprontók lenni, de bevallják, az a tény szülte ezt az ötletet, hogy hazánkban népbetegség az elhízás. A férfiak 30, a nők 40 százaléka túlsúlyos. Ez azt jelenti, hogy testsúlyuk és testmagasságuk négyzetének hányadosa meghaladja az elfogadható 20–25-öt. Helyes táplálkozással, rendszeres mozgással mindez megelőzhető. Ezt igyekeznek tudatosítani – a Magyar Elhízásellenes Társaság jelen lévő elnökének közreműködésével – azokkal, akik maguk is hajlandóak tenni valamit kedvezőbb arányaikért.

Aki tehát kíváncsi jelenlegi edzettségi szintjére, fogadja el a népegészségügyi és tisztiorvosi szolgálat május 1-jére szóló meghívását, és megfelelő öltözetben, órával fölszerelve nevezzen be a Széchenyi téri gyalogtúrára. Dél előtt 10 és 1 óra között vérnyomásmérővel, üdítővel, a legjobbaknak járó trikókkal és ajándékokkal várja az egészséges szívű fölnötteket az ÁNTSZ, valamint azok a kereskedők, akik sportcikkeket is árulnak ezen a rendhagyó május 1-jén.

Ch. A.

Természettudományi hét Bemutatkozik a Droid

A Gutenberg János Általános Iskola természettudományi hetet rendez. A most kezdődő eseménysorozaton a következő programokon vehetnek részt az érdeklődők: bűvész és karatebemutató, akadályverseny, kozmetikai és videotechnikai szaktanácsadás, bemutatkozik a Droid tudomá-

nyos fantasztikus klub, valamint palacsintasütő-verseny, elsősegélynyújtási alapismeretek, természettudományi vetélkedő, ügyességi versenyek kerékpárral, akvarisztikai kiállítás és a hét kiemelkedően izgalmas eseménye a kacsavadászat, tőzsdejáték. A természettudományi hét ápr. 30-ig tart.

■ Adyval szólva: „Az élet szent okokból élni akar”. A gyermeklap is élet, nem is akármilyen... Engem nagyon nyugtalanítanak azok a kicsi sírok a magyar gyermek kultúra temetőjében. Tény, hogy a nagyszerű és történelmi változások eufóriája után egyszerre csak egy piacgazdaságfélelben, valójában egy garázda piacon találta magát a gyermeklap, így a Kincskereső is. Kényrekegyre kiszolgáltatva annak a Nagy Virágvágó Gépnek, ami nem akar megtérni semmi olyat, ami csak kultúra, csak művészet, csak az irodalom csodája, csak az anyanyelv varázslata... Szóval: csak afféle nonprofit!

■ **Mégis hogyan sikerült a túlélés?**

– Talán az átlagosnál szentebbek voltak az okok...? Vagy egyszerűen csak szerencsénk volt? Egyben biztosan: sok jóakarója, segítőkész pártfogója, szövetségese akadt a Kincskeresőnek, – elhivatott emberek, pedagógusok, könyvtárosok, akiket éppúgy az irodalom és a gyerekek szeretete vezérelt, mint a szerkesztőséget. Jó példa erre a tavalyi krízishelyzetünk, mikor is a Móra Kiadó hajóján voltunk. A hajó, mint az egész könyvkiadás, süllyedőben, és ilyenkor minden fölösleges teherrel igyekeznek megszabadulni. Mi pedig már csak azért is fölöslegesek voltunk, mert áldott emlékü főszerkesztőnk, Grezsa Ferenc halála után mást akartunk, mint a kiadó vezetése. Azóta nyilván kitett gyerekként hanyódnánk... De megint akadt egy védőkar: a Délmagyarország Könyv- és Lapkiadó Kft.. Átvettek a Mórától s így nemcsak kiadónk lett, hanem ma már a Kft. saját nyomdájában önköltségi áron készül a lap.

■ **Miből tartja fenn magát a Kincskereső?**

– Végeredményben – merjük ezt kimondani két évtized után! – a Kincskereső olyan

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium által 1993-ra kiírt Folyóirat-pályázat eredményei csak két szegedi folyóiratot érintenek. A Kincskereső 3 millió forintot kapott, míg a Tiszatáj 1 800 ezer forintot. A Pompeji című folyóiratot a minisztérium nem támogatja '93-ban.

A kincskeresőés folytatódik

Beszélgetés Simai Mihály főszerkesztővel

Idén januárban 20. évfolyamába lépett a szegedi Kincskereső, irodalmi-művészeti-kulturális gyermekfolyóirat. Szép kor, főként ha meggondoljuk, hány folyóirat ment csödbe az utóbbi években. Hozzájuk képest a Kincskereső nagy túlélőnek számít. Simai Mihály főszerkesztővel beszélgettünk múltjukról s lehetőségeikről.

lap, aminek irodalomtörténeti jelentősége ma már nem vitatható. Nehezen, továbbra is gondok közepette – és csak minisztériumi, önkormányzati, alapítványi támogatásból tartható fenn a lap –, de tovább folytatódhat a kincskereső. Idei évünk szerencsésen indul: 3 millió forintos támogatást kapunk a minisztériumtól.

■ **Milyen mércével, koncepcióval készül a lap?**

– Egy lapot két dolog jellemel: az, ami megjelenik benne, és az, ami kimarad. Nálunk a mérce magas: szerkesztői hitvallásunk, hogy a gyermeknek csak értéket, minőséget szabad adni. Húsz év alatt kikristályosodott szerkesztési, tartalmi, esztétikai elvek szerint áll össze minden szám. Költészet és kaland, játék és humor, történelem és nyelvművelés, nagy írók műhelyébe vagy a gyermek kultúra műhelyébe való bepillantás – mindből csak a nemesebbet, a marandó értékűt igyekezünk adni. Meggyőződésünk ugyanis, hogy a gyermekhez nem leaggolni kell, hanem fölemel-

kedni ahhoz a lelki nagysághoz-nagyszerűséghez, ami a gyermek sajátja. Ezért nem tehetünk engedelmeket. Kell egy olyan folyóirat ennek a korosztálynak, amely többek között Krúdyt, Kosztolányit, József Attilát és Karinthy, Tamásit, Sütőt, Áprilyt, Fekete Istvánt, Nagy Lászlót, Kormos Istvánt, Örkényt, Lázárt, Janikovszkyt, Mándyt hozza látókörébe.

■ **Csak hogy úgy tűnik, ma inkább a video, a képek kötik le a gyerekeket, nem pedig az olvasás.**

– Éppen ezért szeretnénk bizonyítani, hogy az olvasás nem utolsósorban jó szórakozás is. Ehhez azonban, gyermeklapról lévén szó, a szerkesztőkön kívül kell még valaki. Ezer szállal szeretnénk kapcsolódni olvasóinkhoz, ehhez pedig meg kell találnunk az utat potenciális szövetségeseinkhez: a magyartanárokhoz, a szakkör vezetőkhöz, a gyermekkönyvtárosokhoz. Vagyis az olvasatókhoz.

■ **Milyen külső vélemények érkeztek a Kincskeresőről?**

– Minap a vásárhelyi olvasókonferencián a gyermeklapokról szólva komoly dicséretet kapott a Kincskereső. Am azt is hozzátette az előadó, hogy nem eléggé ismerik, sok iskolába nem jár ez a lap. Márpedig manapság, mikor a pavilonokat újságlavinák temetik maguk alá, láthatóvá csak az iskolákban válhat a folyóirat. Ezért keressük újra meg újra a kapcsolatot a pedagógusokkal, felhívjuk figyelmüket arra, hogy havi aktualitást, érdekességet, gyakorlati hasznót is jelenthet a lap az iskola, a magyartanárral, a szakkör vezető számára. Nevezhetjük ezt szolgáltatásnak, de akár szolgáltatásnak is, és örülünk neki, hogy egyre több iskolából érkezik válasz fölhívásainkra.

■ **Hogyan állnak az árral és a példányszámmal?**

– Valaha magas példányszámban és olcsón tudtuk megjelentetni a lapot, ma az ár magas és a példányszám elég alacsony. A postai terjesztés elmentmondásait megunva ma már saját terjesztéssel is foglalkozunk, s ezért az iskoláknak példányonként 12 forint kedvezményt ad a kiadónk. Jelenleg már az ország minden táján több száz pedagógus közvetíti a Kincskereső kincseit, s naponta érkeznek az új megrendelések. Nyilvánvaló, hogy ez a jövő útja.

Podmaniczky Szilárd

Vita Szeged jövőjéről 30.

Szögedi közlöködés

pen a forgalom növekedésében lesz érdekelt. A különbség csupán annyi, hogy nyilván és nyíltan a saját zsebére fog dolgozni...

Időközben elkészült a terv és a következő lépcső ennek végrehajtása lett volna. Addigra azonban az is kiderült – amit előre is látni lehetett. Az tudniillik, hogy itt bizony érdekek fognak összecsapni. A vizsgálatok ugyanis kimutatták, hogy a Belvárosban megjelenő autóforgalom mondhatni fele csak átmege a Belvárosra, ott semmi keresnivalója nincsen. Választhatna más útirányt is, de úgy véli, erre rövidebb.

A kényelmes megoldás a déli híd fölépítése lehetne. Amire, úgy tűnik, még várni kell egy darabig. Miután itt elsősorban városi érdekről van szó, központi pénzeket itt aligha lehet megcélozni. Nem elképzelhetetlen viszont valamiféle koncesszióba adás, ami viszont az önkormányzatnak kellene kezdeményezni. Ebben az esetben viszont meg kellene barátkozni azzal a gondolattal, hogy a híd használatáért bizony fizetni kellene. Kézenfek-

Rá-rácsodálkozik az olvasó a régi szegedi képeslapok reprodukcióira a Szeged című lap hátsó oldalán. Ugyanazok a házak és ugyanazok az utcák is, mégis mennyire más! Az utcák például feltűnően tágasak. Ahhoz képest, hogy csupán néhány ember és néhány szekér ödög rajtuk. Nem is ödög, ácsorog inkább, hogy megkönnyítse a fotográfus dolgát.

vő, hogy amíg az új híd nincsen, csak a józan belátásra és a szolidaritásra hagyatkozhatunk. A Belvárost ugyanis meg kell szabaddítani az átmenő forgalomtól.

Az eddig bevezetett intézkedések kevés sikert arattak. Nem túlzás ha kimondjuk: az autósok átok- és szidalomzáport zúdítottak és zúdítanak az önkormányzat fejére. A fő vádpont az, hogy az új közlekedési szabályok nem hogy megkönnyítenek, de még inkább nehezítik a közlekedést. A megfigyelés alapján helyes. Hiszen éppen ez volt a cél: megnehezíteni a Belvárosra történő átkelést. Öszönözni az autósokat az új híd használatára.

Fel van bolydulva a közlekedők tábora, pedig a feketele-

szabb, de mindenféleképpen kényelmesebb. És a szűk utcához történő araszolásokhoz képest valószínűleg még benzín-megtakarítást is eredményez.

Persze a megszokás nagyon nagy úr. Ámbár a keserű tablettát mindenképpen le kell nyelni hamarosan. Ha ugyanis megkezdődik a régi híd már nemigen halogatható felújítása, az azon való átkelést hónapokra le kell állítani. És ez még mindig nem a nota vége. Máris tapasztalható a zsúfoltság növekedése a kis- és nagykorú közöti területen. Ünnepeken itt-ott látható egy-egy autó. Munkanapokon azonban már nagy a fölfordulás és kezd divatba jönni a „kettős parkolás” is. Minthogy az autók száma tovább növekszik, a fizetőparkolást fokozatosan ki kell terjeszteni az egész területre.

Sokan és sokat várnak föld alatti vagy többszintes parkolóházak építésétől. Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy a parkolók számának növelése forgalomnövekedéssel jár. A felszínen. Miért is ilyesmire a Belvárosban nem szabad gondolni. Ennyit legalább már meg kell tanuljunk a nálunk fejlettebb országok kárából. Tökéletes megoldás tehát nincsen, csak valamiféle kompromisszum. Egymás lökdövése helyett az igazságosan

és ésszerűen elosztott kis kényelmetlenségek.

A tömegközlekedés fejlesztése például. Ami ugyan most sem rossz. Hogy a villamoskocsik lassan szétesnek, hogy a pálya felújításért sikolt, más kérdés. Mint ahogyan az sem ide tartozik, hogy a vezetőknem mindig udvariasak és a szerelvények időnként ragadnak a szutyoktól. Azt persze látni kell, hogy a tömegközlekedést önkormányzati támogatás nélkül életben tartani nem lehet. A külföldi tőke pedig a füle botját sem mozgatja. Érdeke inkább az, hogy az autót szózza ránk.

A közlekedési vállalatok tudják: a szegediek cefet kényelmesek. Azt szeretnék, ha küszöbötől küszöbig szállítanák őket. Ha autójukat háztól házig tudnák használni. Nem nehéz belátni: ezt az igényt egyre nehezebb lesz kielégíteni. Gyalogolni is kell valamicskét, meg elő kell venni a biciklit. Bizony.

Mindazonáltal hamarosan eldől, hogy a közgyűlés elég bátor-e ahhoz, hogy szavazatok helyett ténylegesen tegyen is valamit a környezet védelme érdekében, hogy a város vezetése csak a saját népszerűségét nézi-e avagy a város érdekét?

Borvendég Béla
a VKM bizottság
elnöke